

Είμαι η Ε.Μ και ήθελα να γράψω και εγώ την ιστορία μου.Είμαι 21 χρονών και πάσχω από ελκώδη κολίτιδα απο τα 18 μου...Ήταν μια από τις χειρότερες εμπειρίες που έχω ζήσει μέχρι τώρα..Συν ότι ήταν και η χρονιά των πανελλήνιων εξετάσεων.Στην αρχή νόμιζα ότι ήταν μια απλή γαστρεντερίτιδα, όμως δεν ήταν έτσι....

Η αλήθεια είναι ότι με ταλαιπώρησε πολύ πριν γίνει η διάγνωση.Δεν μπορούσα να βγω έξω, να διασκεδάσω, να κάνω οτιδήποτε. Με έπιανε ξαφνικά ένας τρομερός πόνος και έπρεπε να βρίσκομαι συνέχεια δίπλα από ένα μπάνιο...Η διάγνωση μετά την οδυνηρή εξέταση έδειξε ελκώδη κολίτιδα πανκολίτιδα.Ο γιατρός μου έδωσε θεραπεία με κορτιζόνη και asacol(6 χάπια ημερησίως)...Η διαίτα μου ήταν εξαντλητική.Με είχε πιάσει εμμονή να μην φουσκώσω από την κορτιζόνη. Η διάθεσή μου ήταν χάλια και αν δεν είχα την συμπαράσταση των δικών μου ανθρώπων είμαι σίγουρη ότι δεν <<θα την πάλευα>>.

Μακάρι όλα να τελείωναν εδώ...Μετά από 4μήνες περίπου θεραπείας τελείωσα επιτέλους με την κορτιζόνη και μετά από μία εβδομάδα, που συνέχιζα να προσέχω επιμελώς τη διατροφή μου, ξαναεμφανιστηκαν τα ίδια συμπτώματα...Ξαναπήγα στο γιατρό και φυσικά ξαναξεκίνησα κορτιζόνη...Αλλά τώρα τα πράγματα ήταν χειρότερα ...και με την κορτιζόνη δεν σταματούσε ούτε η διάρροια ούτε η αιμορραγία ...Έτσι, αναγκάστηκα να μπω στο νοσοκομείο...Το μόνο που θυμάμαι είναι το χέρι μου με <<100>> υποδοχείς ορών και κάτι γιαγιές να λένε <<Τί έχεις κορίτσι μου εσύ νεο παιδί;>>...Και ξαναλέω ότι χωρίς στήριγμα δεν θα έκανα τίποτα...Επιπλέον, ήταν και η 1η μου εξεταστική την οποία και έχασα...Οι γονείς μου ήξεραν ακριβώς πως να μου συμπεριφερθούν ...Κανονικά και ήρεμα τη στιγμή που εγώ είχα φρικάρει..και πολύ μάλιστα...Στο νοσοκομείο έκατσα 12μέρες.12 μέρες που δεν θέλω να θυμάμαι. Οι ώρες δεν περνούσαν με τίποτα και αυτοί οι τοίχοι με αυτό το μουντό χρώμα...ΑΑΑΑαααα ξέχασα να αναφέρω ότι ήμουν νηστική ,διότι υποτίθεται ότι έπαιρνα τα απαραίτητα από τον ορό,αλλά εγώ ξεροστάλιαζα με τις φρυγανιές της γιαγιάς που ήταν από πίσω μου.

Όταν, βγήκα από το νοσοκομείο, βγήκα με εντελώς αναθεωρημένες απόψεις...Μπορώ να πω ότι έγινα καλύτερος άνθρωπος:D

Οι γιατροί στο νοσοκομείο μου έδωσαν θεραπεία με salofalk και prezolon(κορτιζόνη) και μου είπαν να συνεχίσω αυτή.....Μετά από 2 μήνες με πιάνουν κολικοί, οι οποίοι με <<χτυπούσαν>> παντού. Πήγα πάλι στο γιατρό διπλωμένη στα δύο αυτή τη φορά και μου είπε ότι πιθανόν πλησιάζει πάλι έξαρση..(Βασικά πότε έφυγε ;)

Και ένα βράδυ ενώ σηκώθηκα άρχισα να κάνω πράσινο εμετό(sorry)...και άρχισα να χάνω τις αισθήσεις μου....και τελικά τις έχασα. Ξύπνησα στο νοσοκομείο όταν μετά από λίγο θα πήγαινα για γαστροσκόπηση.....Και η ζωή περνούσε...και οι φίλοι διασκέδαζαν...και εγώ στο νοσοκομείο...

Τελικά, έπαθα παγκρεατίτιδα και το πάγκρεάς μου είχε γίνει 2πλάσιο που λέει ο λόγος...Και οι γιατροί άρχισαν να με κατηγορούν ότι έτρωγα λιπαρά(με 1.70 ύψος και 49kg)...Εγώ;που πρόσεχα τι θα βάλω στο στόμα μου, που ήμουνα υπόδειγμα ασθενή...που δεν είχα κάνει ούτε μία παρασπονδία...

ΑΑΑΑΑ ξέχασα το καλύτερο ....είπαν και σε εμένα και στους γονείς μου ότι έπρεπε να βγάλω τη χολή μου!!!!"Η κόρη σας είναι σαν να έχει μία βόμβα στον οργανισμό της που με το παραμικρό λιπαρό που θα φάει θα εκραγεί.Πρέπει να υποστεί σε εγχείρηση.Μην ανησυχείται δεν είναι τίποτα ,,με λαπαροσκόπηση θα γίνει..3μικρές τρυπούλες θα είναι...Αν δεν το δεχτείτε εμείς δεν φέρουμε καμία ευθύνη", έτσι είπε ο καθηγητής της Γαστρεντερολογικής.

Για να μην σας κουράζω άλλο να σας πω ότι έχω δυσανεξία στη μεσαλαζίνη ,την οποία περιέχει το salofalk alla και το asacol,και πως οταν βγήκα από το νοσοκομείο συνέχιζα να παίρνω. Τελικά την χολή μου δεν την έβγαλα και είναι πεντακάθαρη και σταμάτησα το salofalk..

Ήρθα στα ίσα μου όταν πήγα σε κλινική στην Γερμανία. Οι άνθρωποι φρότισαν τόσο πολύ την υγεία μου και έβγαλα διέξοδο στο σκοτάδι που βάδιζα τόσο καιρό. Η θεραπεία μου είναι με azathioprine (2 χάπια ημερησίως)..Το φάρμακο αυτό δεν είναι αθώο αλλά είναι το μόνο που δέχεται ο οργανισμός μου...

Επίσης, με τόση κορτιζόνη έγινα αγνώριστη...παρόλο την προσεγμένη διατροφή..Έψαχνα να βρω στο κορίτσι που άφησα...μου είχε πρηστεί το πρόσωπο, η κοιλιά μου τα πόδια μου.. όλα..Έβαζα τα κλάμματα όταν με κοιτούσα στον καθρέφτη..Και οι γονείς μου ήταν εκεί να με στηρίζουν..να μου λένε ότι όλα θα πάνε καλά ..ότι είναι προσωρινό..Οι φίλοι μου και το αγόρι μου ήταν μαζί μου να μου δίνουν κουράγιο κάθε φορά που έπεφτα..Και ήταν πολλές φορές που έπεφτα ..που έλεγα γιατί σε μένα ; Πάντα ήμουν με το χαμόγελο στα χείλη..πάντα..και μου έτυχε αυτό και μου έφερε τα πάνω κάτω..

Έχω έναν χρόνο και που είμαι καλά,σε ύφεση, και κάνω τον σταυρό μου..Βασικά πριν από έναν μήνα πήρα πάλι για λίγο κορτιζόνη λόγω μιας ψιλοέξαρσης αλλά όλα καλά...Τώρα το παλεύω με τον ψυχολογικό τομέα γιατί έχω σκαμπανευάσματα αλλά ποτέ δεν χάνω την αισιοδοξία μου..

Όσοι έχουν κάτι που αλλάζει την ποιότητα ζωής τους πρέπει να είναι δυνατοί και αισιόδοξοι, γιατί μόνο έτσι θα το λύσουν ....

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΕΙΝΑΙ ΥΓΙΕΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΝΟΟΥΝ ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ...ΣΥΝΗΘΩΣ ΛΕΜΕ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΟΛΑ ΥΓΕΙΑ ΑΛΛΑ ΛΙΓΟΙ ΤΟ ΝΙΩΘΟΥΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.....